

ling, at man har havt noget Videre at bemærke dertil, men vi kjende det jo nu nærmere end tidligere, end i mine yngre Aar her i Thinget, til det fgl. Theater; vi have en anden Stilling overfor det, vi besøge det oftere og komme til at staa i nærmere, i mere venstabeligt Forhold til det, og det kan jo gjøre Meget. Jeg vil dog bemærke, at dette ingenlunde er hele Understudet; naar vi tænke os, hvad vi have udgivet til Bygningen og extraordinært til Hovedreparationer, ville vi komme op til 300,000 Kroners Understud paa det sidste Statsregnskab. Det er Dem ikke ubekjendt, at i lignende Retning gjøre vi ikke Nogetsomhelst for Folkehøjskolerne. Ja, de tekniske Stoler i Kjøbstæderne give vi $\frac{1}{3}$ af Bygningsværdien som Gave; men der er ikke en af vore Folkehøjskoler, der faar en saadan Støtte til sin Virksomhed. Her er der Noget at reformere, Noget at sammenligne og overveie. — Jeg har under Nr. 190 gjort nogle Bemærkninger navnlig vedkommende Sløid. Jeg skal foreløbig blot henvise dertil. Jeg anser Sløid for at være et overordentlig nyttigt Undervisningsfag, og jeg er overbevist om, at vi ville komme i en særlig Grad til at understøtte det; men det gaar med det som med adskillige andre Ting i den nyere Tid. Jeg tror ikke, at det er den rigtige Maade, naar man har en Administration, der skal være ansvarlig, at bevilge den Penge, for at den igjen kan aflevere dem til en privat Forening. Vi have jo en Statsinstitution til Uddannelse paa forskjellig Viis af Lærere i et kortere og et længere Kursus, og Regjeringen har en dygtig og erfaren Konsulent, og det er naturligt, at han gennem Kontoen faar Bidrag til Assistance ved det Arbeide, han her besørger for Centraladministrationen. Det er min Anskuelse, at Uddannelsen af Lærere til Sløid og af Lærere til Husflid i mange Tilfælde burde ind under et lignende af Centraladministrationen kontrolleret, under dens Tilsyn staaende og af den ved Konsulenten selv eller ved hans Bistand ledet Virksomhed. Det er ofte Tilfældet, at de samme Lærere, som eet Aar tage Kursus paa denne Konto, derefter om ikke samme Aar saa et andet Aar tage Kursus paa en af de andre Konti, for paa det Steb, hvor de ere, at være mere flikkede til den Virksomhed, de skulle udfølge. Alt dette kan meget bedre overveies, naar det er koncentreret, end naar det er spredt paa forskjellige Hænder. Jeg har al Agtelse for den Virksomhed, som navnlig Sløidmændene have udfoldet, og for deres uegennyttige, nidkjære Virksomhed; men naar man ser, at den Sag er greben an paa den Maade, at man indbyder til

Foredrag her i Kjøbenhavn om Sløid og ved dem samler hos en Del Mænd en 4—500 Kr. og saa siger, at der er dannet en Forening, saa gaar op i Ministeriet og faar 6,000 Kr. provisorisk til de nogle Hundreder, man selv har, og denne Forening saa tager Sløidsagen i sin Haand, saa siger jeg, at under den Form kunne vi ikke fortsættende bevilge gjentagne Tilflugt til Sløid; det være sagt uden Forkleinselse af de enkelte Mænd, der have taget sig af denne Sag og hidtil ledet den, og som vistnok have særlig gode Betingelser for ogsaa at kunne være med til at virke for den siden. Nu er det gaaet betydelig højere op, og saa siger jeg, det er ikke nok med den Slags Meddelelser, man faar om disse Foreninger, og som, naar man tager deres Beretninger, bestaar i, at der er holdt et Foredrag og frebet en Artikel i et eller andet Blad; saaledes staar det f. G. i Beretningen her, at der om Sløid hovedsagelig er holdt et Foredrag og frebet en Artikel i „Politiken“ og ganske vist ogsaa givet Understøttelse til Stoler; men hvilke Stoler det er, og hvorledes de ere fordelte i Landet, vide vi ikke et Ord om. Jeg tror, man maa ønske, at alle de af Ministeren understøttede Anstalter, maa komme til at forelægge klar Bæstede om deres Virksomheds Omfang, for at man derigjennem kan se Frugterne af de Bevillinger, de have benyttet. — Politikeren skal jeg ikke omtale videre, men henstille til den ærede Ordfører, om Forudsætningen for næste Aar maa anses for godtgjort ved, hvad der er oplyst, at Kjøbenhavns Kommune allerede har gjort. Jeg har tilladt mig at notere, ikke blot en gammel Tanke, men en Tanke, som jeg ved flere Leiligheder her i Salen tidligere har udtalt, og det er, at medens man maa erkjende det for overmaade heldigt, det gjør ogsaa jeg, at man her i Hovedstaden har den fri Lægehjælp for Ubemidlede indenfor en vis Begrænsning, maa man ønske, om det end ikke — af Mangel paa Kræfter — kan blive saa fuldkomment, at man havde lignende Institutioner Landet rundt. Nu har vi vel Fattiglæger — Distriktslægerne ere jo Fattigvæsenets Læger — men det er ikke anderledes, end at Alle, skjøndt Lægerne, ofte ere meget milde mod de Fattige, ere pligtige at betale dem. Det vilde være overordentlig ønskeligt, om man overalt havde, i alt Fald til visse Tider om Ugen, fri Raadførelse for virkelig Fattige, selv om Staten og Kommunen skulde bidrage dertil. Det Samme vilde vel kunne komme til at gjælde med Hensyn til Kets-hjælp for Ubemidlede, som er saa smukt iværksat her — det tror jeg nok tør siges — og